

Jamsai

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

權威之妻

เกิดใหม่อีกครั้ง
ไม่ขอสามีสกุลหลี่

2

นางโกล้งเยวี่ว 长沟落月 เจียน อี้ เปา

คือทุกสิ่งที่มีชีวิตจิตใจตัวฉัน

ไม่รู้เช่นกันว่าเหตุใดเส้นหยวนจึงมักเย็นชาต่อเขาเสมอ อีกทั้งนิสัยของนางในตอนนั้น มองผิวเผินดูคล้ายจะเฉยเมยสงบนิ่งอย่างยิ่ง หากแต่เขายังจำได้ว่าในโรงช้างที่วัดในตอนนั้น เขากำลังคุกเข่าร้องไห้เจี๊ยบๆ อยู่หน้าพระโพธิสัตว์กวนอิมองค์เล็กๆ องค์หนึ่งเนื่องจากเสียมารดาไป แล้วนางก็เดินเข้ามาเรียกเขาว่า 'พี่ชาย' ซ้ำยังยื่นผ้าเช็ดหน้าในมือมาให้ และส่งยิ้มสดใสเจิดจ้ามาให้ด้วย

ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นคิดว่าคงเป็นนางปักเองแน่นอน ลวดลายด้านบนปักได้น่าเกลียดยิ่งถึงขั้นมองไม่ออกด้วยซ้ำว่าเป็นลายอะไรกันแน่

แต่เวลานั้นพอเขาบัดผ้าเช็ดหน้านางตก ตะคอกอย่างดุร้ายให้นางไสหัวไป นางก็ได้ถูกทำให้ตกใจจนร้องไห้ เพียงแต่ถลึงตามองเขากลับอย่างดูร้ายยิ่งกว่า จากนั้นก็ขีดคางพุดด้วยสีหน้าดื้อรั้น 'ไสหัวก็ไสหัว เจ้านึกว่าข้าอยากเรียกเจ้าว่าพี่ชาย อยากปลอบเจ้านักหรือ เพ้ย! คนทำดีด้วยยังมาแวงกัด!'

พูดจบนางก็สะบัดหน้าวิ่งหนีไปด้วยอาการโมโหอี๊ดฮັด กลายเป็นทำให้เขาอึ้งงันแทน

มากกว่ารัก เกิดใหม่อีกที ไม่ขอสามีสกุลหลี่ 2

ฉางโกวหลัวเยวี่เยี่ยน อวี๋แป

Published originally under the title of 《權威之妻》(Quan Qi Zhi Qi)

Copyright © 長沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司 (Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2666-3

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พินพูน

กระดาษกนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เรื่องราวในเล่มแรกกำลังเข้มข้นเลยใช่ไหมคะ เชื่อว่าท่านนักอ่านต้องกำมือแน่น เวลาเชียวอี้เหนียวกับเส้นล้นวางแผนทำเรื่องไม่ดีแน่ๆ เพราะเป็นพวกต่อหน้ายิ้มแย้มลับหลังเอามีดจ้วงแทงจริงๆ ทั้งการแสดงบิ๊บน้ำตาของพวกนางแม่ลูกก็เก่งเป็นที่หนึ่ง ทำให้ต้องเอาใจช่วยเส้นหยวนกันอยู่ตลอด

สำหรับเล่มสองนี้เส้นหยวนไม่ใช่แค่ปะทะกับเชียวอี้เหนียวสองแม่ลูกเท่านั้น ยังต้องสะสางปัญหาความรักของญาติผู้พี่ ไม่ให้พบเจอความระทมทุกข์เช่นในชาติก่อนอีก ขณะเดียวกันนางก็ต้องเผชิญหน้ากับหลี่ชิวหยวนที่เคยรักยิ่งเมื่อชาติก่อนด้วย เพราะสตรีที่ญาติผู้พี่ไปรักเป็นคนเดียวกับที่หลี่ชิวหยวนแอบรักอยู่

ในเล่มนี้เส้นหยวนจะปกป้องน้องๆ ที่เคยถูกรังแก ถูกเอาเปรียบได้หรือไม่ แล้วจะใช้วิธีการใดในการรับมือและตอบโต้เชียวอี้เหนียว ยังมีบุรุษคนใดเข้ามาทำให้หัวใจของเส้นหยวนหวั่นไหวได้อีกหรือไม่ หากอยากรู้เรื่องราวต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เส้นหยวน บุตรสาวคนโตสายตรงสกุลเส้น เคยเป็นคนเอาแต่ใจตัว หยิ่งผยอง ปัจจุบันสงบนิ่ง สุขุม เยือกเย็นรักง่าย
- * เส้นเจิงจาง นายท่านสกุลเส้น มีตำแหน่งเป็นรองเสนาบดี กองงานไต่จางชั้นสี่ หัวโบราณ ขอบสตรี้ที่ดูบอบบาง น่าทะนุถนอม
- * เซวียอีเหนียง อนุของเส้นเจิงจาง มีบุตรชายบุตรสาวอย่างละหนึ่ง เป็นคนโลกในทรัพย์สินเงินทอง
- * เส้นหลั่น บุตรสาวสายรองสกุลเส้น เป็นลูกของเซวียอีเหนียง ภายนอกแสดงออกเหมือนคนอ่อนแอบอบบาง ความจริงเป็นคนใจร้อน เจ้าอารมณ์
- * หลี่ชิวหยวน บุตรชายสายตรงสกุลหลี่ สามีเส้นหยวนในชาติก่อน มีนิสัยสุขุม หลงรักเซียวจินจิน
- * หลี่ชิวเหยา พี่ชายต่างแม่ของหลี่ชิวหยวน เป็นแม่ทัพลาดตระเวน อยู่ที่เมืองเหลียว เชี่ยวชาญเรื่องการต่อสู้

* เล่นหนัง

น้องชายร่วมอุทรของเส้นหยวน พุดจาไม่คล่อง นิสัย
ขลาดกลัว ขยันเรียน

* เส้นเฉียง

น้องสาวร่วมอุทรของเส้นหยวน เป็นคนหุเบา
ถูกชักจูงง่าย นิสัยเย็นชา ไม่สนใจผู้อื่น

* เล่นแล้ว

ญาติผู้พี่ของเส้นหยวน ชอบเลี้ยงปลา แอบชอบ
เสียเงินเงิน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

45

หลังเส้นหยวนกับพวกเส้นเซียงออกจากเรือนของหยางซื่อก็ตรงมายังกำแพงบังตาตรงหน้าประตูใหญ่ รถม้าของพวกนางล้วนรออยู่ตรงนั้น พอขึ้นรถก็จะตรงออกจากประตูสำหรับรถม้าที่ด้านข้าง

ทว่ายังไม่ทันเดินไปถึง เส้นหยวนก็มองเห็นว่าที่หน้ากำแพงบังตามีคนยืนอยู่สองคน หนึ่งในนั้นสวมชุดผ้าไหมหางโจวคลุมตัวยาวสีหยก รูปร่างสูงโปร่ง กำลังมองดูภาพต้นสนและนกกระเรียนที่สลักอยู่บนกำแพงบังตา

เวลานี้เป็นยามโห่ยาวแล้ว แสงแดดคล้อยส่องลงบนตัวเขา ระบายเงาร่างเขาจนกลายเป็นสีส้มอันอบอุ่น

ไม่ว่าอย่างไรเส้นหยวนก็ไม่อาจไม่ยอมรับว่าหัตถ์ของหยวนมีรูปโฉมงามสง่าจริงๆ เพียงแค่เขายืนเฉยๆ อยู่ตรงนั้น ไม่ว่าใครเห็นก็ต้องคิดว่าเป็นคุณชายผู้เคร่งครัดถ่อมตนผู้หนึ่ง

ทว่าเมื่อคุณชายผู้เคร่งครัดถ่อมตนผู้นั้นมองเห็นนางหัวคิ้วกลับ
ขมวดแน่น จากนั้นก็หันหลังให้นางทันควัน

เส้นหยวนผลอหัวเราะออกมาเบาๆ

ชาติก่อนตนเองให้คนสืบข่าวของเขาจริงๆ ไม่ว่าเขาไปที่ใดนางก็จะ
ตามไปที่นั่น คิดหาทุกวิถีทางมาสร้างโอกาสที่จะได้บังเอิญพบเขา

ตอนนี้เขาก็คงนึกว่านางกำลังจงใจตามเขาเป็นแน่ ด้วยความ
ระอานางเมื่อครู่ถึงได้ไม่ไปกับพวกเส้นลั่วและซ่งอวินซิง แต่มารอพวกเขา
อยู่หน้ากำแพงบังตานี้เพียงลำพังกระมัง

หากแต่เขาคิดไม่ถึงว่าทำเช่นนั้นก็ยังจะได้พบนางอีก คิดว่ายามนี้
ในใจเขาจะต้องกำลังคิดว่าไม่เคยพบเคยเจอสตรีที่ไร้ยางอายเท่านาง
แน่นอน

ชาติก่อนเขาก็เคยพูดเยี่ยงนี้ต่อหน้านาง

เส้นหยวนนึกถึงเรื่องเมื่อชาติก่อนขึ้นมา ใบหน้ามีรอยยิ้มน้อยๆ
จากนั้นนางก็ไม่มองหลี่ชิวหยวนอีก เพียงจับมือไฉ่เว่ยประคองตัว
เหยียบแท่นรอง ก้มตัวขึ้นรถม้า

ครั้นปลดม่านรถลงแล้ว นางก็สั่งให้สารถีบังคับรถออกไปทันที

สารถีตอบรับพลางนั่งลงบนขอรถ สองมือสะบัดสายบังเหียน
นำรู้ความก้าวเท้าทั้งสี่เดินไปทางประตูทันที

ขณะรถม้าแล่นผ่านหลี่ชิวหยวน เขาก็มองมาปราดหนึ่งด้วย
ความประหลาดใจอยู่บ้าง

ที่แล้วมาเส้นหยวนจะคอยสร้างโอกาสสารพัด แสร้งทำเป็นบังเอิญ

เจอเขา จากนั้นก็จะตามติดเขาไม่ปล่อย ในใจเขานั้นรำคาญสุดจะทน

คราวนี้เขานึกว่าจะเป็นเช่นเดิมอีก มิเช่นนั้นเส้นหยวนคงไม่บังเอิญถึงขั้นไปที่ห้องหนังสือขณะเขาอยู่ที่นั่นพอดี

เมื่อครู่นี้เขารู้ว่าเส้นหยวนอยู่ที่ห้องโถงด้านหน้า ด้วยไม่ยากพบนางเขาจึงไม่ไป แต่มารอออกจากคฤหาสน์พร้อมชงวีนชิงอยู่ตรงกำแพงบังตานี้แทน

แล้วโดนเส้นหยวนถึงตามมาได้อีกแล้ว นี่จะต้องเป็นเหมือนเมื่อก่อนแน่ นางตั้งใจตามรอยเขามา จากนั้นก็จะยืมพลางหาเรื่องคุยกับเขา

ดังนั้นหล่ชีวหยวนถึงได้ขมวดคิ้ว หันหลังให้เส้นหยวน คิดไม่ถึงว่าเส้นหยวนถึงกับขึ้นรถม้าจากไปโดยไม่แม้แต่จะสนใจเขา

นี่ต่างจากการกระทำในอดีตของนางยิ่งนัก หล่ชีวหยวนรู้สึกประหลาดใจอยู่หลายส่วน ทว่าหลังจากนั้นในใจเขาก็คิดว่าเส้นหยวนจะต้องกำลังใช้อุบายแสร้งปล่อยเพื่อจับกับเขาอยู่อย่างแน่นอน

เนื่องจากมีหนหนึ่งเขาบังเอิญได้ยินเส้นหยวนคุยกับคุณหนูรองของจวนจินชวนป้อว่ากลุ่มใจที่ตนเองชอบคนผู้หนึ่ง แต่กลับไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรให้อีกฝ่ายชอบตนเองกลับ แล้วคุณหนูรองผู้นั้นก็พูดเรื่องกลยุทธ์แสร้งปล่อยเพื่อจับกับนาง

หล่ชีวหยวนคิดถึงตรงนี้ในใจก็ยังนึกรำคาญเส้นหยวน คิดเพียงว่าต่อให้เส้นหยวนจะใช้วิธีการใด เขาก็ไม่มีทางชอบนาง

ผู้ที่เขาชอบคือหญิงสาวผู้งามละมุนอ่อนโยนอย่างเสียเงินเงิน แต่เส้นหยวนนั้นงามเจิดจ้าเกินไป อีกทั้งนิสัยก็ดูคนป่าเถื่อนเหลือเกิน

คนเยี่ยงนี้เขาไม่มีวันชอบลง

หลังจากออกมาจากคฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเส้น เส้นหยวนก็ไม่ได้คิดเรื่องของหลี่ชิวหยวนอีก นางเพียงยกอ่างกระเบื้องขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ก้มหน้ามองปลาทองขาดสองตัวที่แหวกว่ายอยู่ในน้ำ

เส้นเชียงไม่มีความสนใจใดๆ ต่อปลาทองขาดทั้งสองตัวนี้ อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเส้นลั่วก็ไม่ได้สนิทแนบแน่น นางอายุไม่กี่ขวบ เส้นเจิงจางก็พาพวกนางย้ายออกจากคฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเส้นมาซื้อคฤหาสน์หลังปัจจุบันแทนแล้ว

ทว่าเส้นเชียงเป็นพวกคิดมาก ปลาสองตัวเป็นเรื่องเล็กน้อย นางเองก็ไม่ได้อยากได้อะไร แต่ในใจยังคงรู้สึกไม่พอใจ

"ในสายตาและในใจพี่ชายมีก็แต่พี่หญิงใหญ่ ส่วนพวกข้าล่ะหรืออย่าแต่ว่าปลาทองเลย แคว้นพี่ชนน้ำลึกดันเขาก็ยังไม่ให้" ในถ้อยคำของเส้นเชียงมีแววอิจฉาอย่างเข้มข้น

เส้นหยวนยิ้ม

หากเป็นของอย่างอื่นเส้นเชียงเอ่ยปากพูดเช่นนั้นางจะต้องมอบของให้อีกฝ่ายไปแน่นอน

ทว่าปลาสองตัวนี้เส้นลั่วมอบให้นาง อีกทั้งนางก็รู้ว่าเส้นเชียงเป็นพวกไร้ความอดทน ข้ำปลาทองก็จัดอยู่ในกลุ่มสิ่งมีชีวิตที่บอบบางล้ำค่า หากมอบพวกมันให้เส้นเชียงไป เกรงว่าไม่กี่วันก็คงตายคามือเส้นเชียงแล้ว

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงยิ้มพลางเบี่ยงประเด็น "ก่อนหน้านั้นเจ้ามิใช่บอกว่าปีนลายผีเสื้ออันนั้นของพี่งามดีหรือไร กลับไปพี่จะให้ชิงเหอนำไป

ให้เจ้า ดีหรือไม่"

เส้นเซียงไต้ยิ่นก็มีรอยยิ้มออกมา โยนเรื่องปลาทองทั้งสองตัวทิ้ง เปลี่ยนมาคุยกับเส้นหยวนอย่างมีความสุข ซึ่งก็มีพื้นเรื่องประเภทว่า ตอนนี้นั้นมอะไรรอคอย ละครเรื่องใดสนุก หรือไม่ก็คุณหนูตระกูลไต้เนาเปื้อ

เส้นหยวนฟังอย่างยิ้มแยมโดยตลอด คุยตอบด้วยน้ำเสียงอบอุ่น เป็นระยะ

ครั้นถึงบ้านคนทั้งสองลงจากรถม้ามา เส้นหยวนก็เห็นเส้นหลัน จับมือสาวใช้เดินลวนำไปแล้ว เหลือเพียงเงาหลังให้พวกนางมอง

เส้นหยวนอดยิ้มขึ้นมาไม่ได้

เส้นหลันไม่ฉลาดเลยจริงๆ คิดหรือว่าทำเช่นนี้จะทำให้นาง หงุดหงิดใจได้

ช่างไม่รู้เลยว่าต่อหน้าผู้อื่นโดยเฉพาะต่อหน้าเส้นเจิงจาง เส้นหลัน ยังคงต้องทำท่าทางเคารพนบนอบต่อนางที่เป็นพี่สาวอยู่เช่นเดิม เกรงว่า ไปๆ มาๆ คงเป็นในใจเส้นหลันเองมากกว่าที่ยังอึดอัดคับข้อง

เส้นหยวนยิ้ม เหยยลาเส้นเซียงและเส้นหงแล้วพาไฉเวยและซิงเหอ กลับเรือนซู่อวี่

ซิงจู้กำลังนั่งเย็บผ้าอยู่ใต้ชายคาระเบียง ครั้นเห็นเส้นหยวนกลับมา แล้ว นางก็รีบวางของในมือลง ยืนขึ้นกล่าวอย่างเคารพนบนอบ "คุณหนู"

ซิงจู้เป็นคนพูดน้อยและมีนิสัยเยียบขี้นขี้น ขอเพียงมีงานที่ต้องใช้ความประณีตเส้นหยวนก็จะมอบให้นางทำ ปกติออกข้างนอก เส้นหยวนก็มักจะให้ซิงจู้อยู่เฝ้าเรือน ด้วยเพราะรู้ว่านางละเอียดรอบคอบ

เรื่องเล็กเรื่องใหญ่มอบหมายให้นางแล้วจะไม่ผิดพลาดเด็ดขาด

เส้นหยวนยิ้มพลาชมองชิงจู่ "แม้วันนี้จะอากาศดี แต่ตอนนี้อยู่ตรงระเบียง" นางพุดพลาหันไปรับกล่องอาหารไม้ไผ่แกะสลักสีแดงกล่องหนึ่งมาจากมือของไฉเว่ย "วันนี้ข้าเห็นในงานเลี้ยงของป่าสะใภ้ใหญ่มีขนมโก๋ตัวแขกนี้อยู่ นึกได้ว่าเจ้าชอบกิน จึงขอจากป่าสะใภ้ใหญ่มาจำนวนหนึ่ง เก็บไว้ให้เจ้ากินโดยเฉพาะ"

เส้นหยวนใส่ใจคนสนิทข้างกายตนเองยิ่ง คอยสังเกตความชอบของพวกนาง แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ แต่ผู้ที่ได้รับความเอาใจใส่ย่อมจะรู้สึกอบอุ่นใจ

ชิงจู่ซาบซึ้งใจยิ่ง ทว่านางมิใช่คนแสดงความรู้สึกเก่ง จึงเพียงแต่ยื่นมือมารับกล่องอาหาร ก่อนคุกเข่าคารวะ กล่าวขอบคุณเส้นหยวนด้วยน้ำเสียงเคารพนบ

เส้นหยวนยิ้มแล้วแหวกม่านเดินเข้าห้อง ถอดเสื้อคลุมสีม่วงอมน้ำเงินอ่อนที่คลุมอยู่บนตัวออก

ไฉเว่ยที่เดินตามหลังมารับไปสะบัด ก่อนกางออกพาดบนราวแขวนเสื้อไม้มะกากล่ำสลักลายหลินจือสมปรารถนาที่อยู่ด้านข้าง

เวลานี้เองซึ่งเหอที่ยกอ่างปลาซึ่งนำกลับมาจากคฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเส้นมาก็เอ่ยปากถามขึ้น "คุณหนู จะให้วางอ่างปลานี้ไว้ที่ใดเจ้าคะ"

เส้นหยวนคิดก่อนตอบว่า "ตอนนี้อากาศหนาว วางไว้ในห้องก่อนแล้วกัน ข้าว่าบนตึ้นเตียงเตาก็ดี รออากาศอุ่นขึ้นแล้วก็หาอ่างดินเผาใบใหญ่ออกมาซักใบ ปลุกบัวสายสักสองสามต้น วางไว้

ได้หน้าต่าง แล้วปล่อยปลาสองตัวนี้ลงไป ถึงตอนนั้นก็สามารชมดอกไม้ไปพร้อมกับชมปลาได้ ช้ำยังจะได้กลิ่นหอมจากบัวสายด้วย เช่นนั้นถึงเรียกว่าดี!"

ชิงเหอฟังแล้วก็เผยสีหน้าดีใจยิ่ง "เช่นนี้ก็ดีเจ้าคะ คุณหนู บ่าวชอบบัวสายที่สุดแล้ว ถึงเวลานั้นให้บ่าวดูแลบัวสายกับปลาสองตัวนี้ะ เจ้าคะ บ่าวรับรองว่าจะขุนปลาทั้งสองให้อวบอ้วนตัวโตเสีย"

"จะขุนให้อวบอ้วนตัวโตไปโยกัน" เล็นหยวนยิ้มออกมาอย่างทนไม่ไหว "ถ้าเจ้าอยากกินนักก็ไปบอกที่ครัว จะปลาไนหรือปลากะพงมีปลาคะไรที่ไม่ทำให้เจ้ากินบ้าง แต่ปลาทองสองตัวนี้กินไม่ได้ เจ้าหยุดความคิดจะกินพวกมันเสียโดยเร็ว"

คำพูดนี้ทำเอาโฉมเฉียวยิ้มออกมา

ชิงจุ้ที่เพิ่งนำกล่องอาหารไปไว้ในห้องตนเองเสร็จแล้วเดินกลับมาก็ยิ้มเช่นกัน

"คุณหนู" เวลานี้เองชิงจุ้ก็ก้าวมารายงานด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม "สาวใช้นามได้วไค่วนางนั้น วันนี้บ่าวพาตัวมาที่เรือนเราแล้ว คุณหนูจะพบนางเดี๋ยวนี้เลยหรือไม่เจ้าคะ"

เล็นหยวนพยักหน้า "เจ้าให้นางเข้ามา"

ชิงจุ้รับคำก่อนหันหลังเดินออกไป

เพียงครู่เดียวชิงจุ้ก็แหวกม่านเดินเข้ามา สาวใช้ที่ตามหลังมาก็คือไต้วไค่วที่เมื่อวานนางได้พบระหว่างทาง

บนร่างไต้วไค่วสวมเสื้อผ้าไหมบางตัวยาวสีฟ้าอ่อนและเสื้อกั๊กผ้าตัวนุ่งขอบสีเขียวคราม แม้ดูกลางเก่ากลางใหม่ แต่ก็ดีกว่า

เสื้อผ้าเก่าๆ ขาดๆ ที่นางสวมเมื่อวานมาก

ซึ่งจุ๋อธิบายต่อเส้นหยวน "เสื้อผ้าในตอนนี่ของบ่าวใหญ่เกินไปที่จะให้ไต้หวันไควไส่ จึงได้แต่หาชุดในสมัยก่อนของบ่าวมาให้นางไส่ชั่วคราวเจ้าคะ"

เส้นหยวนพยักหน้า ครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยสิ่งซึ่งจุ๋ "ข้าจำได้ว่าในห้องเก็บของมีผ้าไหมขาวซ่งเจียงอยู่สองพับ และยังมีผ้าตัวนสีสวยสองสามพับกับใยไหมอีกจำนวนหนึ่ง วันพรุ่งนี้เจ้าไปหาออกมา ตัดชุดฤดูหนาวให้พวกเจ้าคนละชุด จะได้เอาไวใส่ในเทศกาลสำคัญ แล้วก็ตัดให้ไต้หวันไควไส่เพิ่มอีกชุดด้วย"

ซึ่งจุ๋ตอบรับก่อนกล่าวขอบคุณเส้นหยวน ไฉ่เว่ยกับชิงเหอก็ก้าวมาคารวะขอบคุณเช่นกัน

ไต้หวันไควไส่ทำตัวสงบเสงี่ยมยิ่ง ไม่กล้าเงยหน้ามองเส้นหยวนโดยตลอด เอาแต่ยืนระมัดระวังอยู่ข้างๆ สายตาจดจ้องปลายเท้าตนเอง

สิ่งที่สวมอยู่ที่เท้านางก็เป็นรองเท้าปักสีเขียวอ่อนที่ซึ่งจุ๋ให้มาเช่นกัน ทว่ารองเท้าปักของซึ่งจุ๋ นางสวมแล้วหลวมไปอยู่บ้าง จึงได้ยึดบุยุฝ้ายไว้ในรองเท้า ถึงทำให้พอจะเดินได้

ไต้หวันไควไส่คิดในใจว่า...ไม่รู้ว่าคุณหนูใหญ่ให้คนเรียกข้ามาทำอะไร

เมื่อวานยามนางเห็นคุณหนูใหญ่ระหว่างทาง สาเหตุที่เอาแต่ยืนอยู่ตรงนั้นไม่ไปที่ใดก็เป็นเพราะได้รับความทุกข์ยากอย่างหนักในโรงซักล้าง อยากจะหาใครมาช่วยตนเองออกจากขุมนรกแห่งนั้น

นางมีเรื่องสำคัญอยู่ในมือ จะอย่างไรนางก็บังเอิญเห็นลับลมคมในเกี่ยวกับการตายของฮูหยินเมื่อแรกทั้งหมด หากบอกต่อคุณหนูใหญ่

อีกฝ่ายจะต้องซาบซึ้งใจในตัวนางแน่นอน

กับแค่ย้ายนางออกจากโรงซักล้างจะนับเป็นอะไรกัน

ทว่าไต้วโศวคิดว่าอีกที บอกเรื่องเหล่านี้กับคุณหนูใหญ่ไป
จะมีประโยชน์อะไร บัดนี้เซวียอี่เหนียงดูแลจน หากบอกเรื่องนี้ออกไป
เซวียอี่เหนียงมีหรือจะปล่อยนางไป

แม้ได้ยินว่ายามนี้คุณหนูใหญ่เองก็ได้รับความสำคัญจากนายท่าน
เช่นกัน แต่เซวียอี่เหนียงเป็นคนดูแลเรือนส่วนใน อีกทั้งระยะนี้อีกฝ่าย
ก็ตั้งครรภ์ กำลังเป็นคนสำคัญที่สุดในใจนายท่าน

ทุกคนล้วนพูดกันลับหลังว่ารอปีน่านายท่านไว้ทุกซีให้สูญ
สิ้นแล้ว เกรงว่านายท่านก็จะยกเซวียอี่เหนียงขึ้นเป็นภรรยาเอก
คุณหนูใหญ่ยังจะสู้เซวียอี่เหนียงได้อีกหรือ

หากนางพูดเรื่องนั้นออกไปตอนนี้เซวียอี่เหนียงจะต้องไม่เก็บนาง
ไว้แน่ เกรงว่าถึงเวลานั้นจุดจบของนางจะอนาถกว่าสาวใช้คนสนิทของ
สูญสิ้นเสียอีก...

ในใจไต้วโศวกำลังคิดฟุ้งซ่าน ในโสตก็พลันได้ยินเสียงนุ่มนวล
ของเส้นหยวน

"มาอยู่กับข้าที่นี่ เจ้าก็ไม่ต้องกลัวแล้ว จะอย่างไรเมื่อก่อนเจ้าก็เป็น
สาวใช้ในเรือนท่านแม่ ข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าต้องลำบากเหมือนเมื่อก่อนอีก
ต่อไปเจ้าก็อยู่เป็นสาวใช้ระดับรองที่เรือนข้าแล้วกัน"

ในใจไต้วโศวตกตะลึง รีบเงยหน้ามองไปก็เห็นเส้นหยวนมองนาง
อยู่ด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน นางรู้สึกสับสนท้อแท้ หัวใจตุ้บตบเข้าไขกระดูกให้
เส้นหยวนทันที "ป่าวขอขอบคุณคุณหนูเจ้าค่ะ"

เส้นหยวนยิ้มพลางบอกให้ไต้วไคว่ลุกขึ้น "เจ้าเพ็งมา มีอะไรไม่คุ้นเคย ก็ถามพวกชิงเหอกับชิงจู้ได้ ขาดเหลืออะไรก็บอกพวกนางได้เช่นกัน"

ไต้วไคว่พยักหน้าก่อนคารวะชิงเหอและชิงจู้ สองคนฝ่ายหลังก็รีบคารวะกลับเช่นกัน

บรรดานายบ่าวคุยกันอีกครู่หนึ่งเส้นหยวนก็ให้ชิงเหอกับชิงจู้ยกน้ำมาให้ตนเองล้างหน้า ขึ้นเตียงพักผ่อน

วันรุ่งขึ้นอากาศยังคงอบอุ่นเช่นเดิม

เส้นหยวนยืนอยู่ใต้ชายคาระเบียง มองดูชิงจู้เปิดห้องเก็บของ ค้นหาผ้าและใยไหมออกมา ก่อนเรียกไฉ่เว่ยกับชิงเหอและไต้วไคว่ให้มาตัดเสื้อผ้าไปพลางหัวเราะพูดคุยไปพลาง

ไต้วไคว่ค่อยๆ เริ่มไม่ระมัดระวังตัวเหมือนเมื่อก่อนอีก ร่วมหัวเราะพูดคุยกับพวกนางด้วยเช่นกัน

เส้นหยวนมองดูอยู่ใต้ชายคาระเบียง บนหน้ามีรอยยิ้มขึ้นมา

วันนี้เป็นวันหยุดของเส้นเฉิงจาง เส้นหยวนกินอาหารเช้าเสร็จก็เรียกไฉ่เว่ยมาสั่งว่า "เจ้าไปบอกให้พี่ชายของจือซูเตรียมตัวไว้เดี๋ยวนี้เลย เกรงว่าอีกประเดี๋ยวท่านพ่อคงจะเรียกเขาไปถามเรื่องร้านเครื่องประดับของท่านแม่ข้า"

ไฉ่เว่ยตอบรับแล้วเดินออกไป

ส่วนทางด้านนี้เส้นหยวนก็ยืนขึ้น หันหน้ามองไปด้านนอก

ห้องฟ้าปลอดโปร่งเป็นสีคราม แสงแดดอบอุ่นเบาบางราวกับทอง วันนี้อากาศดีจริงๆ

เรื่องร้านเครื่องประดับของมารดาลากยาวมาครบกำหนดวันที่ตั้งใจ
แล้ว ได้เวลาสมควรไปพบกับบิดาเสียที

46

เส้นเจียงจางกำลังดูภาพทิวทัศน์ภาพหนึ่งของชยาอวี่อวี่* อยู่ใน
ห้องโถง

เมื่อวานขณะที่เขาผ่านร้านชงไประหว่างทางกลับจวนหลังเลิกงาน
พลันนึกอยากเข้าไปเดินดู จากนั้นก็ได้เห็นภาพวาดนี้ของชยาอวี่อวี่

เขาชอบทักษะการวาดอันชำรุดทรงพลังของชยาอวี่อวี่เป็น
อย่างมาก ดังนั้นพอเห็นภาพนี้ก็ยิ่งชอบ ขอซื้อทันทีโดยบอกให้ลงจู
มาเก็บเงินที่จวนวันนี้

อันที่จริงเมื่อคืนเส้นเจียงจางก็ดูภาพนี้ไปไม่ต่ำกว่าสามรอบแล้ว
ถึงอย่างนั้นวันนี้ตื่นเช้ามาเขาก็ยังคงห้ามใจไม่ไหวนึกอยากดูอีก จึงได้
ไม่ทำอะไรทั้งสิ้น ทางภาพวางบนโต๊ะหนังสือ แล้วเอาแต่สวมแว่น
ก้มหน้าก้มตาพินิจดูภาพเพียงอย่างเดียว

* ชยาอวี่อวี่ คือจิตรกรชื่อดังในสมัยราชวงศ์ซ่งใต้

เขากำลังดูถึงจุดที่ยอดเยี่ยมของภาพก็พลันเห็นบ่าวชายเข้ามา
รายงานว่าคุณหนูใหญ่มาพบ

เส้นเชิงจางไม่เมยหน้า เพียงสั่งว่า "ให้นางเข้ามา"

บ่าวชายรับคำก่อนหันหลังเดินออกไป

ไม่นานเส้นหยวนกับชิงเหอรวมถึงสวี่มาก็ก็นั่งเข้ามา

"ท่านพ่อ" พอเข้าห้องมาเส้นหยวนมองเห็นเส้นเชิงจางก็เอ่ยขึ้น
อย่างร้อนใจทันที "ลูกมีเรื่องสำคัญจะพูดกับท่านพ่อเจ้าค่ะ"

นับแต่เส้นหยวนกลับมาจากข้างโจว ทุกครั้งที่เส้นเชิงจางเห็นนาง
นางล้วนมีท่าทางเรียบเฉย ยามพูดจาก็สงบเยือกเย็น เคยเห็นนาง
ฉลุฉลุร้อนใจเพียงนี้เสียเมื่อไร

เส้นเชิงจางจึงเมยหน้ามองนาง ริมเอ่ยถามทันที "เรื่องสำคัญอะไร"

เส้นหยวนไม่ตอบ กลับยื่นมือไปปรับกล่องลงรักเขียนลายทอง
กล่องหนึ่งจากมือชิงเหอมาเปิดออก สิ่งที่อยู่ภายในคือไข่มุกกลมเกลี้ยง
แวววามเต็มกล่อง

"ท่านพ่อยังจำไข่มุกกล่องนี้ได้หรือไม่เจ้าค่ะ" เส้นหยวนก้าวไป
ข้างหน้าต่างก้าว วางไข่มุกกล่องนี้ลงบนโต๊ะหนังสือเบื้องหน้าเส้นเชิงจาง
ก่อนเอ่ยปากถาม

เส้นเชิงจางมองปราดหนึ่งก่อนตอบว่า "นี่มิใช่ไข่มุกที่เจ้าเอามาให้
ข้าดูวันนั้นหรือไร บอกว่าจะใช้มันทำเครื่องประดับไข่มุกชุดหนึ่งให้หลินเจี๋ย
แล้วไหนตอนนี่..."

"ท่านพ่อจำได้มิผิดเจ้าค่ะ" เส้นหยวนกล่าวต่อไปว่า "หลังพูดเรื่องนี้
กับท่านพ่อเมื่อวันนั้น เยนวันนั้นลูกก็ให้ฉวี่เว่ยนำไข่มุกกล่องนี้ไปให้

บ่าวชายคนหนึ่ง ซึ่งก็คือพี่ชายของจ๊อซูสาวใช้ในห้องหนังสือนี้ของท่าน
ให้เขานำไปที่ร้านเครื่องประดับร้านนั้นของท่านแม่ เพื่อขอให้ช่างจำ
ตั้งใจทำเครื่องประดับไข่มุกที่สวยงามแปลกตาออกมา ด้วยลูกต้องการ
จะมอบเป็นของขวัญแก่ผู้อื่น"

เส้นหยวนชะงักเล็กน้อยก่อนจะกล่าวอีกว่า "แต่เมื่อครู่พี่ชายของจ๊อซู
กลับนำไข่มุกกล่องนี้มาหาลูก บอกว่าวันนั้นเขารับคำสั่งลูกไปหาช่างจำ
ที่ร้าน กลับได้รู้ว่าช่างจำไม่ได้อยู่ที่ร้านแล้ว อีกทั้งหลังจู่ของร้านก็มีไซ้
คนเดิมแต่อย่างใด พี่ชายของจ๊อซูจึงได้จับตาดู สองวันมานี้คอยสืบข่าว
อย่างละเอียด ถึงได้รู้ว่าร้านเครื่องประดับร้านนั้นไม่ได้อยู่ภายใต้ชื่อ
ของท่านแม่แล้ว เจ้าของคนปัจจุบันคือผู้มีนามว่าเจียนเต๋อฝู ช่างจำเอง
ก็ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงได้พาทั้งครอบครัวย้ายกลับบ้านเกิด"

เส้นหยวนแสดงสีหน้าร้อนใจ "ลูกได้ยินพี่ชายจ๊อซูบอกเรื่องเหล่านี้
ก็ร้อนใจเหลือกำลัง ร้านเครื่องประดับร้านนี้เป็นสินเจ้าสาวของท่านแม่
ไหนตอนนีกลับกลายเป็นร้านของผู้อื่นไปแล้ว หรือว่าจะถูกคนใช้กำลังยึดไป
ลูกจึงได้รับมาหาท่านพ่อ ขอท่านพ่อช่วยตรวจสอบเรื่องนี้ให้แน่ชัดด้วย
เจ้าคะ"

เส้นเจิงจางได้ยินแล้วก็มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมา

จะอย่างไรก็เป็นร้านค้าที่เป็นสินเจ้าสาวของภรรยาเอกของตนเอง
อีกทั้งเขาก็เป็นถึงรองเสนาบดีกองงานไท่ฉางขันสี่หลัก ไหนเลยจะถูกใคร
ใช้กำลังยึดร้านค้าไปโดยที่เขาไม่รู้ได้ นี่เป็นเรื่องที่ทนรับไม่ได้เด็ดขาด

ด้วยเหตุนี้เส้นเจิงจางจึงเปล่งเสียงเรียกบ่าวชายคนหนึ่งเข้ามา
สั่งเสียงเข้มว่า "เจ้าไปเรียกพี่ชายของจ๊อซูมา"

บ่าวชายเห็นเส้นเชิงจางสีหน้าไม่สู้ดีก็ไม่กล้าละล้าละลัง รีบรับคำ แล้วหันหลังวิ่งออกไปทันที

พี่ชายของจือชู่มีนามว่าอวี่ซิง พอเขาเข้าห้องมาก็คุกเข่าลงต่อหน้า เส้นเชิงจาง

เส้นเชิงจางนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม่มะกล่ำเหลือองพนังกกลมด้านหลังโต๊ะ หนังสือ สองมือวางไว้บนที่วางแขน สายตามองอวี่ซิง เอ่ยถามเสียงเข้ม "เจ้าเล่าเรื่องเกี่ยวกับร้านเครื่องประดับของสุหยินที่เจ้าสืบมาได้ให้ข้าฟัง ทั้งหมดอย่างละเอียด หากมีแม้แต่คำเดียวที่ไม่เป็นความจริงแล้วข้าตรวจสอบได้ ก็ระวังชีวิตน้อยๆ ของเจ้าไว้ให้ดี!"

อวี่ซิงรีบตอบ "ผู้น้อยไม่กล้าพูดปดเป็นอันขาด ทุกคำล้วนเป็นความจริงขอรับ"

ต่อจากนั้นเขาก็เล่าเรื่องที่เมื่อสองวันก่อนเส้นหยวนให้ไฉ่เว่ยสอนเขา พูดออกมาอย่างไม่ผิดทกล่นแม้แต่คำเดียว

สุดท้ายอวี่ซิงก็กล่าวอีกว่า "หลังผู้น้อยตรวจสอบได้ความชัดเจนว่า ร้านค้าร้านนั้นของสุหยินปัจจุบันอยู่ภายใต้นามของเจียนเต๋อผู้แล้ว แม้ไม่กระจ่างถึงสาเหตุของเรื่องนี้ แต่ก็สืบอะไรออกมาไม่ได้อีก เวลานั้น ผู้น้อยจึงคิดได้ว่าช่างจ้าวที่คุณหนูใหญ่กล่าวถึงนั้นเป็นคนเก่าคนแก่ ของร้าน บัดนี้อยู่ดี ๆ กลับจากไป ไม่แน่อาจเป็นเพราะเขาไปรู้เรื่องอะไร เข้าก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ผู้น้อยจึงเที่ยวถามคนไปทั่วทันที ถึงกับได้รู้ที่อยู่ของช่างจ้าวมาจริงๆ ที่แท้ก็อยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งแถวชานเมืองหลวงนี้เอง ผู้น้อยไปหาช่างจ้าวท่านนี้ทันที เมื่อสอบถามอย่างละเอียดถึงได้ทราบว่า...ทราบว่า..."

พูดถึงตรงนี้อวี่ซึ่งก็ก้มหน้าลง ไม่กล้าพูดต่ออีก

ยามเส้นหยวนให้ไฉ่เว่ยไปบอกเรื่องร้านเครื่องประดับกับอวี่ซึ่งก็ได้สั่งให้เขาไปตามหาช่างจ้าวมาด้วย ดังนั้นไม่กี่วันนี้อวี่ซึ่งจึงสืบหาที่อยู่ของช่างจ้าวโดยตลอดจริงๆ

"รู้อะไร" เวลานั้นเองเส้นเฉิงจางก็ตวาดลั่นขึ้นมา "เหตุใดถึงอิดๆ เอื้อนๆ ไม่พูดออกมา!"

อวี่ซึ่งสะดุ้งเฮือก ต่อจากนั้นถึงพูดว่า "ตามคำบอกของช่างจ้าวที่แท่นร้านเครื่องประดับร้านนั้นของฮูหยินถึงกับถูกเซวียอี่เหนียงขายให้เขียนต่อผู้โน้นไปแล้วขอรับ! เวลานั้นช่างจ้าวโมโหจนเลือดขึ้นหน้าอยากจะมาแจ้งเรื่องนี้ต่อนายท่านถึงจวน แต่กลับถูกเซวียอี่เหนียงให้คนขัดขวางไว้ ยังให้คนขู่เขา ทบตีเขาด้วย เขาเกิดโทสะจึงได้พาทั้งครอบครัวกลับบ้านเกิด"

พูดถึงตรงนี้อวี่ซึ่งก็โขกศีรษะต่อเส้นเฉิงจางอีก "ผู้น้อยไม่กล้าหลอกลวงนายท่านเด็ดขาด หากนายท่านไม่เชื่อก็ให้คนไปสืบเรื่องนี้ดูได้เลยขอรับ ถ้ามีแม้แต่ครั้งคำที่ไม่เป็นความจริง ผู้น้อยยินดีจะรับโทษของนายท่าน อีกทั้งผู้น้อยก็ได้เชิญช่างจ้าวมาด้วย ตอนนี้อยู่ที่ประตู่จวน นายท่านเรียกเขามาถามได้ขอรับ"

เส้นเฉิงจางทำสีหน้าเคร่งเครียด ไม่พูดว่าจะเรียกช่างจ้าวมาถาม และไม่พูดว่าจะให้ใครไปเรียกเซวียอี่เหนียงมาเช่นกัน เอาแต่นั่งอยู่บนเก้าอี้พนกกลม สองมือจับที่วางแขนแน่น เป็นครั้งวันก็ยังไม่พูดอะไร

ที่ด้านข้างเส้นหยวนมองท่าทางเช่นนั้นของเส้นเฉิงจางเงียบๆ พลังเผชิญหน้าทำอะไรไม่ถูกออกมา พูดเสียงสะท้อน "ร้านเครื่องประดับ

ร้านนี้เป็นร้านที่ท่านแม่โปรดปรานที่สุดตอนยังมีชีวิตอยู่ และก็ทำกำไรได้มากที่สุดเช่นกัน นางมักพูดว่าถึงจะไม่มีที่ดินแห่งนั้นกับร้านผ้าไหมร้านนั้นก็ไม่มีไร แต่ร้านเครื่องประดับนี้จะเสียไปไม่ได้เด็ดขาด แล้วไหนตอนนี่..."

เส้นหยวนร้องเรียก "ท่านพ่อ อยู่ดีๆ เหวียอีเหินยงขายร้านเครื่องประดับร้านนี้ของท่านแม่ได้อย่างไร หรือนางถูกเขียนเต๋อผู้ผู้นั้นหลอกลวง หรือนางมีเรื่องอะไรต้องรีบใช้เงิน หากร่อนเงินจริงๆ ก็แค่มาบอกลูกสักคำ ในมือลูกยังพอมีเงินอยู่บ้าง หากไม่พอก็นำพวกเครื่องประดับของลูกไปใช้ต่างเงินก็ได้ ของเหล่านี้อีกให้นางได้ แต่ร้านเครื่องประดับร้านนี้เป็นสินเจ้าสาวของท่านแม่นะเจ้าคะ! สิ่งที่ท่านแม่เหลือทิ้งไว้จะอย่างไรก็เป็นทีระลึก ขยายออกไปง่ายๆ ได้อย่างไรกัน มีหน้าข้าลูกที่เป็นบุตรสาวถึงกับไม่รู้เรื่องเลยสักนิด นี่มิใช่อกตัญญูอย่างที่สุดหรือ"

พูดถึงตรงนี้เสียงของเส้นหยวนก็ยิ่งสะอึกสะอื้นหนักกว่าเดิม

เวลานี้เองสวีมามากก็พูดขึ้นด้วยสีหน้าเปี่ยมความละอายใจ "คุณหนู ว่าเป็นไปแล้วก็ล้วนเป็นความผิดของบ่าวเองเจ้าคะ! อันที่จริงก่อนฮุยนิลันใจเคยสั่งบ่าวไว้ว่าพอลูกคุณหนูกลับมา ที่ดินกับร้านค้าอันเป็นสินเจ้าสาวของนางล้วนต้องให้ท่านดูแลจัดการ นางบอกว่าท่านเป็นบุตรสาวคนโตสายตรง อย่างไรก็ตามก็ต้องเรียนรู้ที่จะดูแลการบ้านการเรือน อีกทั้งสินเจ้าสาวเหล่านี้นางกายภาคหน้ามีหรือไม่ต้องมอบต่อให้ท่านกับคุณหนูสามและคุณชายรองทั้งหมด ยามนี้คุณหนูสามกับคุณชายรองยังอายุน้อย ให้ท่านที่เป็นพี่สาวดูแลเป็นการชั่วคราวย่อมดีที่สุดแล้ว"

สวี่มามาถอนหายใจ "เพียงแต่ในใจบ่าวคิดว่าคุณหนูอายุยังไม่มาก
อีกทั้งที่ดินและร้านค้าเหล่านี้นายท่านได้มอบให้เชวียอีเหินยงดูแลจัดการ
ชั่วคราวแล้ว เชวียอีเหินยงก็ดูเป็นคนฉลาดหลักแหลม คิดว่าคงดูแลได้
ไม่แย่นั่นเอง จึงไม่ได้พูดเรื่องนี้กับท่านตลอดมา แต่ไหน...ไหน
เชวียอีเหินยงถึงขายร้านเครื่องประดับของสุหยินไปเสียแล้วเล่า นี่ล้วนเป็น
ความผิดของบ่าวเอง! หากตอนที่ท่านกลับมาบ่าวบอกเรื่องที่สุหยินสั่งไว้
ต่อท่าน ให้ท่านดูแลที่ดินและร้านค้าของสุหยิน บางทีร้านเครื่องประดับ
ร้านนี้ของสุหยินอาจจะไม่ถูกเชวียอีเหินยงขายออกไป...คุณหนู ท่าน
ลงโทษบ่าวเถิดเจ้าค่ะ!"

พูดพลางสวี่มามาก็พยายามจะคุกเข่าต่อเสินหยวน

เสินหยวนรีบยื่นมือไปประคองนางไว้ "สวี่มามา ท่านไม่ต้อง
ทำเช่นนั้น เรื่องขายร้านเชวียอีเหินยงอาจมีความจำเป็นอะไรหรือไม่
ก็ยังมิรู้ รอท่านพอตรวจสอบให้ชัดเจนก่อนค่อยว่ากันดีกว่า!"

ขณะนี้สีหน้าเสินเจิงจางไม่ตื้ออย่างยิ่งยวดแล้ว

เขาให้เชวียอีเหินยงดูแลจัดการที่ดินและร้านค้าของมารดาเสินหยวน
ชั่วคราว แต่เชวียอีเหินยงดูแลอย่างไร!

ไม่นานก่อนหน้านี้เขาเพิ่งได้รู้ว่าเชวียอีเหินยงปลดผู้ดูแลที่ดิน
คนเดิมออก แล้วเปลี่ยนคนอื่นมาเป็นแทน แม้ตอนนั้นในใจเขาจะรู้สึก
ว่าเชวียอีเหินยงทำเช่นนั้นไม่ถูกต้อง แต่ก็มิได้พูดอะไร ทว่ายามนี้นางถึงกับ
แอบขายร้านเครื่องประดับของมารดาเสินหยวนให้คนอื่นโดยพลการ
เรื่องใหญ่เพียงนี้เขากลับไม่รู้เรื่องแม้แต่น้อย เชวียอีเหินยงเอาเขาไป
วางไว้ที่ใด

เส้นเหงางยังคิด สีหน้าก็ยิ่งเข้มขึ้น มองเส้นหยวนปราดหนึ่ง เห็นว่าแม้นางจะมีสีหน้าร้อนใจ แต่ยังคงเม้มปากไม่พูดอะไร คิดว่าคงกำลังรอให้เขาตรวจสอบเรื่องนี้ให้แน่ชัดอยู่เป็นแน่

จะอย่างไรนี่ก็เป็นบุตรสาวคนโตของเขา มีหน้าที่ร้านเครื่องประดับร้านนั้นภายภาคหน้าก็ต้องตกเป็นของพวกเส้นหยวนสามพี่น้อง...

คิดถึงตรงนี้เส้นเหงางก็มองไปทางอวีซิง ก่อนสั่งว่า "เจ้าไปเรียกช่างจ้าวมา แล้วให้เขารออยู่ที่หน้าเรือนก่อน"

อวีซิงโขกศีรษะต่อเส้นเหงาง ก่อนลุกขึ้นยืนมือแนบลำตัว ถอยออกไปอย่างเคารพนบ

จากนั้นเส้นเหงางก็เรียกบ่าวชายคนหนึ่งเข้ามาสั่งเสียงเข้ม "เจ้าไปเรียกเซวียอี่เหนียงมา บอกว่าข้ามีเรื่องจะถามนาง"

บ่าวชายรีบรับคำก่อนหันหลังเดินออกไป

เส้นหยวนหันหน้ามองบ่าวชายคนนั้นแหวกม่านเดินออกประตูไป แดดส่องเข้ามาในห้อง ปรากฏเป็นแสงขาวบนอิฐเขียวปูพื้น

นางยกมือขวาเชยกำไลหยกขาวบนข้อมือซ้ายเล่นซ้ำๆ เม้มปาก ยกขึ้นน้อยๆ

ในที่สุดเวลานี้ก็มาถึงแล้ว ที่ดินและร้านค้าของท่านแม่ ข้าจะต้องเอากลับมาให้ได้

เวลาเดียวกันนี้เซวียอี่เหนียงกำลังนั่งฟังพนักแพรลายโซ่สีเขียวขี้ม้า อยู่บนเตียงเตาไม้ตรงหน้าต่างทิศใต้ ฟังเส้นหลันพูด

เรื่องที่เส้นหลันพูดกับเซวียอี่เหนียงคือเรื่องที่ไปอวยพรวันเกิดให้

หยางซือที่คฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเลิ่นเมื่อวาน บอกว่ามีผู้ได้ไปบ้าง มีละครเรื่องอะไรบ้าง กินขนมอะไรไป ป้าสะใภ้ใหญ่รวมถึงท่านป้าพูดอะไรกับนางบ้าง

เห็นได้ชัดว่าเซวีย่อเหินยังไม่ชอบฟังเรื่องของหยางซือและเลิ่นซือ จึงได้หลับตาลง

ระยะนี้เซวีย่อเหินยิ่งแพ้ท้องหนักขึ้นกว่าเดิม 'ไม่ว่ากินยาอะไร ก็ไม่มีประโยชน์ กระทั่งตอนนี้ก็ยังมิไบบ่น้ำขี้ดขาว

เวลานี้เองเซวีย่อเหินก็ได้ยินเลิ่นหลันพูดเสียงเบา "เมื่อวานที่บ้านป้าสะใภ้ใหญ่ ข้าได้พบหย่งซางโหวซือจื่อ เขาผู้นั้นรูปโฉมงามสง่ากว่าผู้ใดจริงๆ ทำให้คนเห็นแล้วลืมหืมเลื่อนผู้อื่นไปสิ้น"

เสียงเลิ่นหลันมีแววเอียงอายของสาวน้อยอยู่

เซวีย่อเหินได้ยินแล้วก็ลืมหืม หันหน้ามามองเลิ่นหลัน

47

เส้นหลั่นกำลังกัมหน้าน้อยๆ อย่างเอียงอาย บนพวงแก้มขาวผ่อง มีเลือดฝาดผุดขึ้นมา

เซวียอี่เหนียงเห็นบุตรสาวมีท่าทางเช่นนี้จะมีอะไรไม่เข้าใจ

นางคิดแล้วถึงค่อยเลือกถ้อยคำ พยายามพูดอ้อมๆ อย่างสุดความสามารถ "หย่งซางโหวผู้^๑นี้เ็นียงก็เคยได้ยินชื่อ ซ่งฮองเฮา ฮองเฮาองค์ปัจจุบันเป็นน้องสาวร่วมอุทรของเขากระมัง ตัวเขาเองก็เป็นถึงเสนาบดีกรมอากร? วงศ์ตระกูลระดับพวกเขา คิดว่าสูญหินในอนาคตของหย่งซางโหวชื่อ^๒นี้จะต้องเป็นบุตรสาวจากตระกูลสูงศักดิ์แน่นอน ไม่แน่ว่าแต่สมรสกับองค์หญิงก็ยังเป็นไปได้"

ได้ยินเช่นนี้เส้นหลั่นก็ใจหายเล็กน้อย

นางเข้าใจความหมายของเซวียอี่เหนียง บิดานางเป็นเพียงรองเสนาบดี กองงานไท่ฉางขันสี่หลัก ในมือไม่มีอำนาจ ทั้งนางก็เป็นเพียงลูกอนุ...

เส้นหลังแวตาทมนแสง ไม่พูดอะไร

ชั่วครู่ให้หลังนางก็มีท่าทางเหมือนนี่อะไรขึ้นได้กะทันหัน
พูดเสียงค่อยว่า "เป็นอนุในตระกูลสูงศักดิ์ อย่างไรก็ตามก็ดีกว่าเป็น
ภรรยาหลวงในตระกูลเล็ก"

เซียวอี่เหินยมองเส้นหลังปล้นหัวเราะเบาๆ คล้ายเยาะหยันตนเอง
อยู่บ้าง "ต่อให้เป็นอนุที่ได้รับความโปรดปรานเพียงไร กล่าวกันถึงที่สุดแล้ว
ก็เป็นเพียงอนุคนหนึ่งเท่านั้น เจ้าคิดว่าเป็นอนุให้คนเซาบายนักหรือ
ไม่เพียงต้องการเวลาพบภรรยาหลวง ลูกที่ตนเองให้กำเนิดยังไม่อาจ
เรียกตนว่าแม่ได้อย่างเปิดเผยเลย ทำได้เพียงเรียกตนว่าอี่เหินยม ชั่วยัง
ต้องเรียกผู้อื่นว่าแม่ เจ้าคิดว่าความรู้สึกนี้ดีนักหรือ!"

เส้นหลังตระหนกในใจ เบิกตาน้อยๆ เยกหน้ามองเซียวอี่เหินยม

เซียวอี่เหินยมถอนหายใจเบาๆ นางยื่นมือขวาไปกุมมือเส้นหลังไว้
ก่อนกล่าวเสียงเบาว่า "ตัวอี่เหินยมเองก็เป็นอนุ ย่อมรู้ถึงความลำบาก
ของการเป็นอนุผู้อื่น แล้วจะตัดใจปล่อยให้บุตรสาวของตนไปเป็นอนุผู้อื่น
ได้อย่างไร หย่งซางโหวชื่อจื่ออะไรนั่น เจ้าตัดใจแต่เนิ่นๆ จะดีกว่า ตระกูล
ระดับเขาไม่เห็นเจ้าอยู่ในสายตาหรอก"

เซียวอี่เหินยมชะงักเล็กน้อยก่อนจะปลอบใจเส้นหลังอีกว่า "ทว่าเจ้า
ก็ไม่ต้องเสียใจไป หลายปีมานี้อี่เหินยมสู้อดทนกล้ำกลืนความอับยศอดสู
ก็ด้วยคิดว่าสักวันหนึ่งบิดาเจ้าจะยกอี่เหินยมขึ้นเป็นภรรยาเอก ถึงเวลานั้น
เจ้ากับพี่ชายของเจ้าก็จะเป็นบุตรชายบุตรสาวสายตรง ไม่ด้อยกว่า
พวกเส้นหยวนเส้นหงอีก ถึงตอนนั้นอี่เหินยมจะต้องเลือกคู่ครองดีๆ ให้เจ้า
แต่งงานไปเป็นภรรยาเอกอย่างมีหน้ามีตาแน่นอน นี่มีดีหรือไม่"

"อีเหนียง!" เส้นหลันน้ำตาคลอ พลิกมือกลับมากุมมือเซวียอีเหนียงไว้ น้ำเสียงแทบจะวิวอน "แต่ทั่วทั้งเมืองหลวงนี้ยังมีผู้ใดเทียบหย่างหวงชื่อจื่อได้อีกเล่าเจ้าคะ ได้เห็นเขาแล้วข้าก็ไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตาก็"

เซวียอีเหนียงเดิมก็รู้สึกไม่ค่อยสบาย เมื่อครู่ก็ต้องอดทนต่ออาการพวกนั้นแล้วเกลี้ยกล่อมเส้นหลัน

แต่ยามนี้เห็นเส้นหลันยังลุ่มหลงมกมาย ในใจเซวียอีเหนียงก็เริ่มนึกรำคาญขึ้นมาจึงพูดว่า "อีเหนียงขอเตือนเจ้าว่าอย่าฝืนลมๆ แล้งๆ จะดีกว่า นี่เป็นเพียงเจ้ารักเขาข้างเดียวเท่านั้น หย่างหวงชื่อจื่อไม่ว่าเขาจะจำเจ้าได้ อีกอย่างเรื่องการแต่งงานบุพการีเป็นคนจัดการ ให้เจ้ามาออกความคิดได้หรือ เจ้าลืมบทเรียนก่อนหน้าจากเส้นหยวนไปแล้ว? หรือเจ้าอยากถูกบิดาส่งไปปฏิบัติธรรมในสำนักชี อยู่อย่างเงียบเหงาต่อหน้าพระพุทธรูปไปชั่วชีวิต?"

พูดถึงตรงนี้เสียงของเซวียอีเหนียงก็เคร่งขรึมรุนแรงขึ้นมา

ที่สุดแล้วก็เป็นบุตรสาวในอุทรของตน เซวียอีเหนียงเห็นเส้นหลันมีท่าทางเช่นนี้ ในใจก็อดสงสารไม่ได้

เซวียอีเหนียงถอนหายใจเบาๆ ก่อนปลอบนางว่า "อีเหนียงเป็นอีเหนียงของเจ้า ทำอะไรมีหรือมิใช่หวังดีต่อเจ้า เจ้าจงเป็นเด็กดีเชื่อฟังอีเหนียง หยุดเหลวไหลได้แล้ว เข้าใจหรือไม่"

พูดพลางน้ำเสียงเซวียอีเหนียงก็มีแววรำคาญขึ้นมาเล็กน้อยอีก

นางมือทำเย็นเฉียบ วิ่งเวียนตาลาย บนตัวก็มีเหงื่อแตกพลั๊ก ไม่สบายมากจริงๆ เพียงแต่พยายามอดทนไว้อย่างสุดกำลังเท่านั้น

เส้นหลันก้มหน้าลง น้ำตาร่วงเสียบๆ ไม่พูดอะไรอีก เซวียอีเหนียง

จึงไม่พูดอะไรอีกเช่นกัน เอนร่างไปด้านหลัง หลับตาลง อยากจะพักสักครู่
แต่เวลานี้เองก็ได้ยินรู่ยเซียงเรียกขึ้นเสียงค่อย "อีเห่เนียงเจ้าคะ"

เซวียอีเห่เนียงขมวดคิ้ว ลืมตามองรู่ยเซียงก่อนเอ่ยถามอย่าง
ไม่ชอบใจอยู่บ้าง "มีอะไร"

"ด้านนอกมีคนจากห้องบัญชีมาหา บอกว่าเมื่อวานนายท่านเลิกงาน
กลับมาขณะผ่านร้านซงไปได้ซื้อภาพวาดโบราณกลับมาภาพหนึ่ง ยามนั้น
ในตัวนายท่านไม่ได้พกเงินไปมาก จึงให้หลงจื๋มาเก็บเงินที่จวนเราวันนี้
แต่ห้องบัญชีบอกว่าตอนนี้ในบัญชีไม่มีเงินมากป่านนั้น จึงได้ให้คนมา
แจ้งเรื่องนี้ต่อท่าน ใครขอคำชี้แนะจากท่านสักเล็กน้อย เรื่องนี้จะทำ
อย่างไรดีเล่าเจ้าคะ" รู่ยเซียงพูดอย่างระมัดระวังยิ่ง

เซวียอีเห่เนียงได้ยินที่รู่ยเซียงพูดแล้ว หัวคิ้วก็ขมวดมุ่นขึ้นเรื่อย ๆ
"ภาพวาดนั้นราคาเท่าไร ไฉนห้องบัญชีถึงบอกว่าไม่มีเงินมากเพียงนั้น"

รู่ยเซียงยังตอบอย่างตัวลั่นงันงก "ตามที่คนของห้องบัญชีบอก
นายท่านซื้อภาพนั้นด้วยราคาสามพันตำลึงเงินเต็มๆ เจ้าคะ..."

"อะไรนะ! สามพันตำลึงเงิน?!"

เซวียอีเห่เนียงตกใจจนนั่งตัวตรงขึ้นมาทันที ทั้งใบหน้าเต็มไปด้วย
ความไม่อยากเชื่อ

ครูใหญ่ให้หลังเซวียอีเห่เนียงได้สติกลับมาแล้วก็อดจะแอบขบเขี้ยว
เคี้ยวฟันไม่ได้

จริงอยู่ว่าเวลาปีที่นางดูแลเรือนส่วนในนี้กอบโกยเงินมา
ได้ไม่น้อย แต่เส้นเงินจางเดิมก็เป็นเพียงขุนนางชั้นสี่ เบี้ยหวัดหนึ่งปี
ได้รับเพียงไม่เท่าไร ข้ายังมีคนทั้งจวนให้ต้องเลี้ยงดูอีก

ตอนแรกที่เส้นเงินจางแยกบ้านกับนายท่านใหญ่สกุลเงิน เนื่องจากเขาเป็นลูกอนุจึงได้สมบัติมาไม่เท่าไร มีเพียงที่ดินที่ตั้งไม่ดีสองแห่ง กับร้านค้าที่ไม่ค่อยมีกำไรอีกสองร้านเท่านั้น รายรับในหนึ่งปีมีจำกัด เงินที่สามารถใช้ได้ก็มีเพียงเท่านั้น

และตอนนี้ก็เป็นช่วงใกล้สิ้นปีพอดี จั๊บจ่ายซื้อของสำหรับเทศกาลปีใหม่และมอบเป็นของขวัญให้ผู้อื่น มีอย่างใดไม่ต้องเสียเงินบ้าง แต่ในเวลาสำคัญเช่นนี้เส้นเงินจางถึงกับเสียเงินสามพันตำลึงเงินเพื่อซื้อภาพวาด...

เซวียอี่เหนียงโมโหจนใบหน้าเปลี่ยนสีอยู่บ้าง แต่ที่สุดแล้วนางก็ยังไม้อาจพูดอะไร ทำได้เพียงเอ่ยถามอย่างจนใจ "ยังขาดอีกเท่าไร"

"ตามที่คนของห้องบัญชีบอก ยังขาดอีกหกร้อยตำลึงเงินเจ้าค่ะ"

เซวียอี่เหนียงถอนหายใจ

เมื่อวานนางเพิ่งได้กำไรกลับมาจากเงินที่ปล่อยให้กู้ยืมไป เงินต้นก็ได้คืนมาแล้วเช่นกัน รวมทั้งหมดหกร้อยห้าสิบตำลึง วันนี้ก็ประเสริฐนัก นางยังคงต้องควักออกมาเติมเงินค่าภาพวาดในส่วนที่ขาดไป

เซวียอี่เหนียงยกมือปลดพวงกุญแจที่แขวนอยู่ตรงเอวลงมา ก่อนชี้ลูกกุญแจทองเหลืองดอกที่เล็กที่สุดพลางกล่าวกับเสียนหลัน "ภายในตู้ใหญ่ติดหน้าต่างข้างเตียงอี่เหนียงมีตู้เล็กฝังมุกอยู่ใบหนึ่ง เจ้านางุญแจนี้ไปเปิดตู้เล็กใบนั้น ช่องบนสุดมีตัวเงินอยู่รวมทั้งหมดหกร้อยห้าสิบตำลึง เจ้านับออกมาหกร้อยให้รู้ยี่สิบนำไปให้คนของห้องบัญชี"

ทุกสิ่งที่เป็นของล้ำค่ามีราคาเซวียอี่เหนียงจะต้องเก็บไว้อย่างดีในตู้ หรือไม่ก็หีบ ซ้ำต้องใส่แม่กุญแจไว้ด้วย อีกทั้งลูกกุญแจก็พกติดตัวไว้

เช่นกัน ไม่ยอมให้คนอื่นง่าย ๆ

ถึงแม้จะเป็นรุษเซียง เซวียอี่เหนียงก็ยังไม่ให้นางแตะต้อง เส้นหลั่นเอง ปกติก็ได้เห็นตุ้หรือหีบพวกนั้นน้อยครั้งเช่นกัน

แต่เพราะวันนี้เซวียอี่เหนียงไม่อยากขยับตัวจริงๆ ถึงได้ให้เส้นหลั่น ไปเปิดตู้เอาเงินมาแทน

รุษเซียงยืนอยู่ตรงนั้นไม่พูดอะไร ทว่าในใจกลับกำลังคิดว่าอี่เหนียง เห็นเงินสำคัญยิ่งกว่าอะไรจริงๆ ตัวนางนั้นช่างเถอะ ด้วยจะอย่างไร กล่าวถึงที่สุดแล้วก็ยังเป็นเพียงสาวใช้นางหนึ่ง

แต่คุณหนูรอนนั้นเป็นบุตรสาวในอุทรของอี่เหนียงเชียวนะ!

ถึงอย่างนั้นไม่ว่าเมื่อใดที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเงินก็ไม่เห็นอี่เหนียง จะเชื่อใจคุณหนูรอนสักเท่าไร เกรงว่าลูกกุญแจนี้ คุณหนูรอนก็คงพึงได้ จับเป็นครั้งแรกเช่นกันกระมัง

ในใจกำลังคิดฟุ้งซ่านเช่นนี้ก็พลันเห็นเส้นหลั่นถือตัวเงินเดินมา รุษเซียงรีบรับมาด้วยสองมือ ก่อนหันหลังเดินออกไปส่งให้คนจากห้องบัญชี

ทางด้านนี้เส้นหลั่นเพิ่งจะกลับมานั่งลงริมเตียงเตา เซวียอี่เหนียง ก็ยื่นมือมาหานางแล้ว

เส้นหลั่นแม้ริมฝีปากเบาๆ แต่ก็มิได้พูดอะไรให้มากความ เพียง ยื่นลูกกุญแจพวงนั้นที่ถืออยู่ในมือไปให้เซวียอี่เหนียง ก่อนจะเดินออกไป จากห้อง

เซวียอี่เหนียงรับไปเก็บไว้กับตัวตามเดิมเสร็จถึงค่อยหลับตาลง อีกครั้ง คิดจะพักผ่อนสักครู่

มีเพียงลูกกุญแจพวงนี้อยู่กับตัวนาง รู้ว่าในมือตนเองมีเงินอยู่เท่าไร

ในใจนางถึงจะรู้สึกมั่นคง หลับตาได้อย่างสบายใจ

ขณะที่เซวียอี่เหนียงใกล้จะเคลิ้มหลับไปก็พลันได้ยินคนเรียกเสียงเบาอีกครั้ง "อี่เหนียง อี่เหนียงเจ้าคะ"

ถูกคนเรียกให้ตื่นขณะจะหลับเช่นนี้หลายครั้ง ในใจเซวียอี่เหนียงก็โมโหแล้วจริงๆ

"มีอะไร" นางลืมตาขึ้น คิ้วยกขึ้น ตวาดว่า "เจ้ามีลูกตาไว้ทำอะไรไม่เห็นหรือว่าข้ากำลังพักผ่อน มีเรื่องใหญ่ร้ายแรงอะไรจนถึงกับรอให้ข้าพักผ่อนเสร็จก่อนค่อยพูดไม่ได้!"

ทั้งร่างเสียวหงส์ร้าวถูกผีเข้า สองขาอ่อนยวบ

เสี้ยวเวลาต่อมานางก็คุกเข่าโครม "บะ...บ่าวชายข้างกายนายท่านมาพบ บะ...บอกว่านายท่านมีเรื่องสำคัญต้องการพูดกับท่าน เชิญท่าน...เชิญท่านไปพบเดี๋ยวนี้เลยเจ้าคะ..."

เดิมทีเมื่อครู่เสียวหงรदन้ำดอกไม้อยู่ในลานเรือน พลันมองเห็นรุษเยี่ยงกวัкмือเรียกนางไปหา จากนั้นอีกฝ่ายก็พูดเรื่องนี้กับนาง ให้นางเข้าห้องมาบอกอี่เหนียง

ตอนแรกเสียวหงยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดรุษเยี่ยงไม่มาบอกอี่เหนียงด้วยตนเอง แต่กลับกำชับให้นางมาบอกแทน ทว่าตอนนี้นางเข้าใจแล้ว ในใจรุษเยี่ยงรู้ว่าอี่เหนียงกำลังอารมณ์ไม่ดี ดังนั้นจึงได้ให้นางมารับเคราะห์แทน

เมื่อครู่เส้นหลันกำลังเหม่อมองดอกล่าเหมย* ในลานเรือน คิดเรื่องของช่วงวันซึ่งอยู่ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงตวาดของเซวียอี่เหนียงดังขึ้น

* ดอกล่าเหมย หมายถึงดอก Wintersweet ลักษณะคล้ายดอกเหมย แต่มีสีเหลือง

ในห้อง

ครั้นเส้นหลังรีบเข้าไปดูก็เห็นเซวียอี่เหนียงกำลังพยายามจะลงจากเตียงเตา นางรีบก้าวไปประคองก่อนเอ่ยถาม "อี่เหนียง นี่ท่านจะทำอะไรเจ้าคะ"

"บิดาเจ้าให้คนมาบอกว่าต้องการให้อี่เหนียงไปพบ" เซวียอี่เหนียงรู้สึกโมโหยิ่ง หัวใจเต้นตุบๆ ไม่เป็นจังหวะ ต้องการหาใครสักคนมาระบายอารมณ์ ครั้นมองเห็นเสียวหงที่ยังคุกเข่าอยู่บนพื้นนางก็พูดเสียงเย็นทันที "เจ้าไปคุกเข่าในลานเรือนหนึ่งชั่วยามเดี๋ยวนี้ ห้ามเจ้ากินอาหารกลางวัน"

เซวียอี่เหนียงพูดเสร็จถึงได้จับมือเส้นหลังหมุนตัวเดินออกประตูมุ่งหน้าไปห้องหนังสือของเส้นเจิงจาง

เสียวหงที่คุกเข่าอยู่บนพื้นก็ดริมฝีปากแน่นไม่ให้ตนเองร้องให้ออกมา

ยามเซวียอี่เหนียงมาถึงด้านนอกห้องหนังสือของเส้นเจิงจาง ใบหน้าก็ไม่มีสีหน้าเกรี้ยวกราดเช่นยามต่อว่าเสียวหงเหลืออยู่แล้ว กลับมีรอยยิ้มอ่อนหวานประดับอยู่แทน

ร่ายเสียงยกมือเล็กม่านที่อยู่ข้างหน้าขึ้น เซวียอี่เหนียงก็จับมือเส้นหลังประคองตัวเดินเข้าไป

จากนั้นเซวียอี่เหนียงก็มองเห็นเส้นหยวนนั่งอยู่บนเก้าอี้พนักกลมตัวแรกทางซ้ายมือ อีกฝ่ายมอมนางอยู่พร้อมรอยยิ้มสุทุมเยือกเย็นบนหน้า

ส่วนเส้นเจิงจางก็นั่งอยู่บนเก้าอี้พนักกลมหลังโต๊ะหนังสือ สีหน้าดูไม่พอใจอย่างยิ่ง

เซวียอี่เหนียงใจกระตุกขยับขึ้นมาทันที

เกรงว่าคราวนี้จะเป็นเส้นหยวนเล่นเล่ห์อยู่เบื้องหลังอีกแล้ว
...ทว่าจะเป็นเรื่องอะไรเล่า

สมองเซวียอี่เหนียวกำลังใคร่ครวญอย่างรวดเร็ว แต่เบื้องหน้า
ยังคงยืมพลางยอบตัวคารวะเส้นเชิงจาง เอ่ยถามเสียงนุ่มนวล "มีทราบว่
นายท่านให้คนเรียกผู้น้อยมา มีเรื่องสำคัญอะไรต้องการพูดกับผู้น้อย
หรือเจ้าคะ"

นางมองเห็นบนโต๊ะหนังสือเบื้องหน้าเส้นเชิงจางมีภาพวาดภาพหนึ่ง
กางอยู่ คิดว่าต้องเป็นภาพวาดภาพนั้นที่เขาซื้อกลับมาด้วยราคาสามพัน
ตำลึงเงินแน่แล้ว

ดูแล้วก็เป็นแค่ภาพทิวทัศน์ธรรมชาติภาพหนึ่งเท่านั้น เหตุใดจึงมีค่า
ถึงสามพันตำลึงเงิน ข้ายังต้องให้ข้าช่วยออกเงินอีกตั้งหกร้อยตำลึงด้วย!

เซวียอี่เหนียวนึกถึงเงินหกร้อยตำลึงนั้นแล้วก็รู้สึกทรมานใจ
เหลือกำลัง

เวลานี้เองนางก็ได้ยินเสียงที่แยกอารมณ์ไม่ได้ของเส้นเชิงจาง
ดังขึ้นซ้ำๆ "ข้าเรียกเจ้ามาก็ด้วยคิดจะถามเจ้าว่าเหตุใดเจ้าต้องขาย
ร้านเครื่องประดับของซูชินให้คนอื่น"

ซูชินก็คือนามของมารดาเส้นหยวน

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6467->